

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **B2B System s.r.o.**
sídlem Zámecká 2, Veselí nad Moravou
zastoupeného daňovým poradcem Ing. Josefem Ježkem
sídlem Na Pankráci 30, Praha 4

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2017, č. j. 9877/17/5300-21442-712243

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena prvostupňová rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, Územního pracoviště v Kyjově (dále jen „správce daně“), dodatečné platební výměry ze dne 3. 2. 2016, č. j. 415834/16/3018-

50523-701483, č. j. 416711/16/3018-50523-701483 a č. j. 417464/16/3018-50523-701483. Těmito rozhodnutími byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2012, 2. čtvrtletí 2013 a 4. čtvrtletí 2013; a uložena mu povinnost uhradit zákonné penále.

2. Daň z přidané hodnoty za vyjmenovaná zdaňovací období byla žalobci doměřena na základě provedené daňové kontroly (zahájené dne 12. 6. 2014 protokolem č. j. 2645970/14/3018-05400-704169), kdy daňové orgány dospěly k závěru, že žalobce jednak neprokázal nárok na odpočet DPH v plné výši v souladu s ustanovením § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), a to v souvislosti s přijatými zdanitelnými plněními (dětské hřiště, bazén a pronájem skákacího hradu a trampolíny), neboť neprokázal jejich výlučné uplatnění pro ekonomickou činnost; a jednak správnost přiznané daně na výstupu v souvislosti s předloženou Smlouvou o obstarání věci, uzavřenou dne 3. 1. 2013, mezi žalobcem a městem Veselí nad Moravou (dále též „Smlouva“). Závěry, k nimž dospěl prvostupňový správce daně, následně potvrdil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 29. 3. 2017, č. j. 9877/17/5300-21442-712243.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce předně v podané žalobě poukázal na podnikatelský záměr související s provozováním areálu přístaviště Baťova kanálu. Tento areál žalobce získal částečně do pronájmu, přičemž zde byl oprávněn provádět za úplatu kotvení lodí a ubytování návštěvníků přes noc. Cílovou skupinu pro tento podnikatelský záměr tvořily zejména rodiny s dětmi, senioři a hendikepované osoby. Správce daně přitom neuznal nárok na odpočet DPH u přijatých zdanitelných plnění (zřízení dětského hřiště, nájmu skákacího hradu a trampolíny a pořízení bazénu), mířících právě a zejména na cílové skupiny návštěvníků. Z uvedeného tak dle žalobce vyplývala účelnost zřízení dětského hřiště, pronájmu skákacího hradu, trampolíny a pořízení bazénu. Skutečnost, že k danému hřišti mají přístup i třetí osoby, byla dle názoru žalobce s ohledem na provozní ekonomii nedůležitá, jelikož náklady na tyto prvky jednoznačně pokryjí tržby z hlavní činnosti. Pokud však dle orgánů finanční správy žalobce neprokázal, že přijatá zdanitelná plnění byla využita zcela v rámci ekonomické činnosti, měly dle názoru žalobce postupovat v jeho prospěch a stanovit odpočet daně za pomoci poměrného koeficientu dle § 75 zákona o DPH.
4. V souvislosti s uskutečněnými zdanitelnými plněními správce daně rovněž překvalifikoval přijatý grant od města Veselí nad Moravou na odměnu za provedení služby provozování „Sportovně rekreačního centra - Baťův kanál“ na základě Smlouvy. K tomu žalobce uvedl, že dle Smlouvy byl povinen zajistit též řádný provoz dětského hřiště, kdy za jeho provozování fakticky žalobci platilo město Veselí nad Moravou. Dle žalobce se tedy jednalo o zdanitelné plnění na výstupu, které pokrývalo ty návštěvníky areálu, kteří nebyli přímými klienty žalobce. Tento logický rozpor v závěrech přitom orgány finanční správy nevysvětlily a na námitku žalobce v této souvislosti nereagovaly.

5. Žalobce měl dále za to, že postup orgánů finanční správy nebyl v souladu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňovým řádem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Konkrétně žalobce namítal porušení § 88 odst. 4 daňového řádu, neboť byl přesvědčen, že správce daně neprojednal dostatečně zprávu o daňové kontrole, a platební výměry tak byly vystaveny v rozporu s § 143 odst. 3 daňového řádu. Správce daně si byl v daném případě vědom toho, že k projednání zprávy o daňové kontrole měl být vyzván zástupce žalobce, přesto byl vyzván přímo jednatel žalobce a tím uveden v omyl a porušena jeho procesní práva. Správce daně a žalovaný pak odmítli provedení svědeckých výpovědí, přičemž dle žalobce nepostupovali řádně a v souladu s ustanovením § 92 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný se nevypořádal ani s dalšími předloženými důkazními prostředky, a to provozními řády přístavu z roku 2012 a 2013. Došlo též k porušení ustanovení § 8 daňového řádu, kdy v posuzovaném případě vznikly nedůvodné rozdíly při vyměření daně z příjmů a daně z přidané hodnoty za stejná zdaňovací období. Správce daně ponechal výdaje (např. pronájem skákacího hradu, trampolíny a náklady na provoz bazénu) v daňově uznatelných nákladech pro účely daně z příjmů právnických osob, avšak odpočet DPH z těchto plnění neuznal. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí v této souvislosti odvolával na odůvodnění uvedené ve zprávě o daňové kontrole, což je dle žalobce v rozporu s § 116 odst. 2 daňového řádu, jelikož žalovaný měl sám vypořádat všechny námitky a důvody odvolání.
6. Závěrem proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, včetně jemu předcházejících platebních výměrů, zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný s názory žalobce obsaženými v podané žalobě nesouhlasil. Uvedl, že skutkový stav a právní posouzení byly podrobně rozvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí i v celém spisovém materiálu. Dle žalovaného je z napadeného rozhodnutí zřejmé, z jakého důvodu, na základě jakých skutečností a jakých právních norem bylo v řízení rozhodováno, a proto v podrobnostech odkázal na vydané rozhodnutí o odvolání. K postupu při projednání zprávy o daňové kontrole žalovaný odkázal na bod [26] odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se rovněž s danou námitkou vypořádal.
8. Stran navržených svědeckých výpovědí žalovaný konstatoval, že oba případní svědci mohli prokázat pouze jím nerozporované skutečnosti, a proto nebylo k jejich provedení ze strany správce daně ani žalovaného přistoupeno. Žalovaný se rovněž neztotožnil s námitkou žalobce, že došlo k porušení ustanovení § 8 daňového řádu. V této souvislosti odkázal na bod [31] odůvodnění napadeného rozhodnutí a shrnul, že kontrolované skutečnosti u daně z příjmů a daně z přidané hodnoty nebyly totožné. Zmínku o odpisech pak žalovaný učinil z toho důvodu, že daňově nebyly náklady na pořízení hřiště ani bazénu vůbec uplatněny, a proto

nebyly předmětem výsledku kontrolního zjištění daňové kontroly daně z příjmů právnických osob.

9. Žalovaný tak měl nadále za to, že žalobce neprokázal svůj nárok na odpočet daně v plné výši
v souladu s ustanovením § 72 zákona o DPH u přijatých plnění (pořízení dětského hřiště, nájem trampolíny a skákacího hradu a pořízení bazénu), jelikož (jak bylo zjištěno v rámci daňové kontroly) tato zařízení byla využívána bezúplatně kterýmkoli návštěvníkem areálu „*Sportovně rekreační centrum Baťův kanál*“. Žalovaný proto navrhl žalobu jako nedůvodnou
zamítnout s tím,
že se žalobci nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Ústní jednání

10. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních a návrzích obsažených v již dříve učiněných písemných podáních.
11. Žalobce připomněl, že smyslem pořízení konkrétních hracích prvků bylo přitáhnout do areálu návštěvníky, kteří zde budou bydlet a utrácet finanční prostředky, k čemuž měly odmítnuté hrací prostředky fakticky přispět. V této souvislosti přitom poukázal na skutečnost, že ve většině různých restauračních zařízení a sportovních areálech běžně fungují dětské prostředky z důvodu, aby se sem právě přitáhla určitá skupina osob (rodiče s malými dětmi). Žalovaný pak sice částečné využití k ekonomické činnosti žalobce připustil, avšak jeho úvaha se již dále nepromítla ve prospěch žalobce, tj. že by alespoň zčásti byly žalobci vynaložené náklady uznány. S tím se pojí také rovina překvalifikování provozu celého areálu, kdy úhradu z plnění obstaravatelské smlouvy hrazenou z grantu města žalovaný pokládal za uskutečněné zdanitelné plnění na výstupu, aniž by ovšem jakkoli zohlednil vstupy.
12. Žalovaný k požadavku žalobce na uznání alespoň částečného nároku na odpočet daně doplnil,
že důkazní břemeno tíží v tomto ohledu žalobce, kdy správce daně není schopen ani oprávněn sám určovat, jaká část připadá na ekonomickou činnost žalobce a jaká nikoli.
13. Účastníci řízení nevznesli při jednání žádné návrhy na provedení důkazů a ani krajský soud neshledal potřebu provádět o vlastní vůli při ústním jednání dokazování, neboť měl za to, že důvodnost podané žaloby je možno posoudit na základě obsahu předloženého správního spisu.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.)
a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Dle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud

přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

15. Hlavní ekonomickou činností žalobce v předmětných zdaňovacích obdobích byl prodej výpočetní techniky prodávané formou internetového obchodu. Dále žalobce provozoval areál „*Sportovně rekreačního centra - Batův kanál*“, kde se konkrétně jednalo o lanové centrum, dětské hřiště, dílnu, bazén, sociální zařízení a minikemp.
16. V daňových přiznáních k DPH za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2012 až 4. čtvrtletí roku 2013 žalobce uplatnil nárok na odpočet v plném rozsahu, kdy tvrdil, že sporná přijatá zdanitelná plnění použil výhradně pro uskutečňování zdanitelných plnění uvedených v § 72 odst. 1 zákona o DPH.
17. Otázku vzniku nároku na odpočet DPH upravuje ustanovení § 72 odst. 1 zákona o DPH, podle kterého ve znění účinném pro projednávanou věc platilo, že plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování plnění uvedených pod písm. a) až e) tohoto ustanovení. Dle ustanovení § 72 odst. 5 zákona o DPH má daňový subjekt právo na odpočet daně v plné výši u přijatého zdanitelného plnění, které použije výhradně k uskutečňování plnění uvedených v § 72 odst. 1 tohoto zákona. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na vstupu. Ustanovení § 73 zákona o DPH pak dále upravuje podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně. Podle odst. 1 tohoto ustanovení zákona plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem.
18. Ekonomickou činnost definuje ustanovení § 5 odst. 2 zákona o DPH jako *soustavnou činnost výrobců, obchodníků a osob poskytujících služby, včetně důlní činnosti a zemědělské výroby a soustavné činnosti vykonávané podle zvláštních právních předpisů, zejména nezávislé činnosti vědecké, literární, umělecké, výchovatelské nebo učitelů, jakož i nezávislé činnosti lékařů, právníků, inženýrů, architektů, dentistů a účetních znalců. Za ekonomickou činnost se také považuje využití hmotného a nehmotného majetku za účelem získání příjmů, pokud je tento majetek využíván soustavně. Samostatně uskutečňovanou ekonomickou činností není činnost zaměstnanců nebo jiných osob, kteří mají uzavřenou smlouvu se zaměstnavatelem, na základě níž vznikne mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem pracovní právní vztah, případně činnosti osob, které jsou zdaňovány jako příjmy ze závislé činnosti podle zvláštního právního předpisu nebo jako příjmy za autorské příspěvky, z nichž je uplatňována zvláštní sazba daně podle zvláštního právního předpisu.*
19. Krajský soud zároveň doplňuje, že výkladem pojmu ekonomická činnost se ve své rozhodovací činnosti zabýval i Soudní dvůr Evropské unie (dále též „SDEU“), a to např. v rozsudku ze dne 1. 4. 1982, ve věci C-89/81, *Hong Kong Trade Development Council*, kdy pod bodem 11 ve vztahu

k pojmu „ekonomická činnost“ dle přílohy A, 2. odstavce, 1. podstavce směrnice č. 67/228/EHS (tzv. druhé směrnice o dani z přidané hodnoty) dovodil, že jde nutně o aktivity, které jsou vykonávány za účelem získání úplaty, resp. že jde o aktivity, za něž lze očekávat úplatu (nelze ji vyloučit), jelikož pokud by byly dané aktivity ve všech případech bezúplatné, nespádaly by do systému daně z přidané hodnoty. Zároveň SDEU připustil, že ekonomická činnost může sestávat z řady po sobě následujících jednání, mezi nimiž mohou být i přípravné úkony či nabytí provozního majetku (viz rozsudek ze dne 14. 2. 1985, ve věci C-268/83 *Rompelman*, bod 22; rozsudek ze dne 11. 7. 1991, ve věci C-97/90 *Lennartz*, bod 13; a ze dne 29. 2. 1996, ve věci C-110/94, *Intercommunale voor Zeewaterontzilting [INZO]*).

20. V posuzovaném případě žalobce konkrétně uplatnil nárok na odpočet daně na vstupu v plné výši z pořízení dětského hřiště na základě daňového dokladu ze dne 12. 9. 2012 (dle smlouvy o dílo ze dne 12. 7. 2012 a soupisu provedených prací). Správce daně vyhodnotil, že nárok na odpočet daně v plné výši byl uplatněn v rozporu s § 72 zákona o DPH, jelikož žalobce neprokázal využívání přijatého zdanitelného plnění v rámci svých ekonomických činností. Za využívání dětského hřiště žalobce nepřijímal žádnou úplatu, hřiště je využíváno všemi návštěvníky areálu zcela bezplatně, a to po celý rok. Jak vyplynulo z žalobcem předložené dokumentace, zejména z podnikatelského záměru, vypracovaného za účelem žádosti o přidělení dotací, dětské hřiště bylo od svého počátku budováno za účelem bezúplatného využívání širokou veřejností, tedy nikoli výlučně pro účely související s ekonomickou činností žalobce. Správce daně doplnil, že areál je volně přístupný bez jakéhokoliv omezení, v areálu (mimo žalobce) provozuje svoji činnost ještě několik dalších subjektů, dětské hřiště tak bezúplatně využívají nejen zákazníci žalobce ubytovaní v minikempu, ale také zákazníci dalších subjektů (hosté ubytovaní v penzionu, hosté restaurace, návštěvníci přístavu obecně) a kterýkoli příchod, např. jen za účelem návštěvy dětského hřiště (rodiče s dětmi na vycházce). Správce daně tak za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2012 snížil odpočet daně v základní sazbě o 85 877,53 Kč ze základu daně 429 387,47 Kč.
21. Žalobce dále uplatnil nárok na odpočet daně na vstupu v plné výši z nájmu skákacího hradu a trampolíny od společnosti CA Bařův kanál s.r.o., sídlem Zámecká 2, Veselí nad Moravou, dle daňového dokladu ze dne 30. 12. 2013, za nájemné a služby dle smlouvy ze dne 1. 1. 2013 -nájemné za prostor TIRC - přefakturace, nájem skákacího hradu a trampolíny. V rámci ústního jednání dne 9. 2. 2015 (viz protokol ze dne 9. 2. 2015, č. j. 689853/15/3018-60562-705006) žalobce uvedl, že v roce 2013 mu žádné úplaty z provozování skákacího hradu a trampolíny neplynuly a nikdo je nevyužíval. Žalobce doplnil, že tyto využívá na akcích v přístavu, ale až v roce 2014, přičemž toto své tvrzení doloží. Následně žalobce tvrdil, že využívání skákacího hradu a trampolíny je součástí kalkulace ceny za pobyt v minikempu, k čemuž doložil daňový doklad č. 1401135 z roku 2014 za pořádání dětského dne, na kterém byly použity skákací hrad a trampolína za úplatu. Správce daně posoudil tvrzení žalobce a předložené důkazní prostředky a uzavřel, že žalobce neprokázal využívání přijatého zdanitelného plnění v rámci svých ekonomických činností, a nárok na odpočet daně v plné výši tak uplatnil v rozporu s § 72 zákona o DPH. Za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2013

proto správce daně snížil odpočet daně v základní sazbě o částku 8 400 Kč ze základu daně 40 000 Kč.

22. Odpočet daně na vstupu v plné výši si pak žalobce uplatnil rovněž z pořízeného bazénu od dodavatele Mountfield a. s., sídlem Mirošovická 697, Mnichovice, a to dle daňového dokladu ze dne 8. 4. 2013. Při ústním jednání dne 30. 7. 2014 (viz protokol ze dne 30. 7. 2014, č. j. 3177941/14/3018-05400-704169) k tomu žalobce uvedl, že bazén využívají návštěvníci na základě vstupného, jehož výběr a výši však žalobce v průběhu daňové kontroly nijak nedoložil, a neprokázal žádnou evidenci vstupného do bazénu. Při místním šetření (viz úřední záznamy ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1203809/15/3018-60562-704169 a č. j. 1896073/15/3018-60561-704169) správce daně zjistil, že bazén, při jehož pořízení byl uplatněn nárok na odpočet daně v plné výši, je umístěn v otevřeném areálu „*Sportovně rekreačního centra - Baťův kanál*“. Areál ani samotný bazén není oplocen, je volně přístupný všem návštěvníkům areálu, kteří ho využívají pro různé rekreační a sportovní aktivity. Z webových stránek žalobce správce daně nezjistil, kým skutečně je bazén využíván a že by vstup do bazénu byl jakkoli zpoplatněn (správcem daně nebyl dohledán a žalobcem nebyl předložen žádný ceník ke vstupu do bazénu - na rozdíl od všech ostatních zpoplatněných služeb). I sám žalobce v průběhu daňové kontroly potvrdil, že využití bazénu není omezeno pouze pro zákazníky žalobce (viz protokol ze dne 30. 7. 2014, č. j. 3177941/14/3018-05400-704169). Dle závěru správce daně tedy žalobce neprokázal využívání přijatého zdanitelného plnění v rámci svých ekonomických činností, a uplatnil tak nárok na odpočet daně v plné výši v rozporu s § 72 zákona o DPH. Za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2013 proto správce daně snížil odpočet daně v základní sazbě o 14 491,91 Kč ze základu daně 69 009,09 Kč.
23. Krajský soud má přitom ve shodě se správními orgány obou stupňů v posuzovaném případě za to, že žalobce neprokázal nárok na odpočet daně v plné výši v souladu s ustanovením § 72 zákona o DPH u předmětných přijatých plnění (pořízení dětského hřiště, nájem skákacího hradu a trampolíny a pořízení bazénu), neboť dle kontrolních zjištění tato nebyla využívána výlučně pro ekonomickou činnost žalobce. Správce daně ani žalovaný přitom nezpochybňovali, že předmětná zařízení využívají i návštěvníci žalobce. Nicméně aby žalobci vznikl nárok na plný odpočet daně tak, jak si jej nárokoval, musel by prokázat, že přijaté zdanitelné plnění používá výhradně v rámci své ekonomické činnosti. Hřiště, skákací hrad, trampolínu a bazén však nevyužívají toliko klienti žalobce. Tato zařízení jsou naopak přístupná široké veřejnosti, včetně zákazníků dalších společností, vykonávajících svou ekonomickou činnost v rámci sportovně rekreačního areálu. (společnost CA Baťův kanál s.r.o. provozuje penzion a restaurace, společnost Baťův kanál s.r.o. přístav, včetně půjčování lodí a hausboatů, a společnost Baťův kanál o. p. s. infocentrum - TIRC). Návštěvníci minikempu provozovaného (sezónně) žalobcem, kteří uhradí poplatek za ubytování 100 Kč za den, přitom nemají oproti ostatním návštěvníkům žádné speciální výhody či nadstandardní služby, které by vyplývaly ze skutečnosti, že jsou zde ubytováni a že uhradili poplatek za svůj stan či obytné auto.

24. Lze tedy uzavřít, že dětské hřiště, skákací hrad, trampolína a bazén nejsou využívány toliko zákazníky žalobce, naopak jsou k dispozici široké veřejnosti, a to bezúplatně. Mohou tak být využívány i k jiné než ekonomické činnosti, potažmo k ekonomické činnosti jiných subjektů, jež provozují svou činnost v rámci sportovně rekreačního areálu. Dle krajského soudu tak žalobce neprokázal použití přijatých zdanitelných plnění výhradně v rámci své ekonomické činnosti, a proto mu nelze přiznat nárok na plný odpočet DPH na vstupu, tak jak jej uplatňoval v daňových přiznáních pro příslušná zdaňovací období.
25. V této souvislosti pak krajský soud považuje za vhodné doplnit, že v rámci místního šetření (viz úřední záznam ze dne 25. 11. 2015, č. j. 4113740/15/3013-60562-705006) správce daně získal od města Veselí nad Moravou uzavřenou Dohodu o spolupráci ze dne 6. 2. 2012 mezi Městem Veselí nad Moravou, žalobcem a společností Bařův kanál, o.p.s., sídlem Zámecká 2, Veselí nad Moravou (dále jen „Dohoda o spolupráci“). Předmětem této dohody je dle čl. II. bodu 2.1. závazek smluvních stran vzájemně spolupracovat na přípravě a realizaci projektu s názvem „Sportovně rekreační centrum - Bařův kanál“, který využije finančních prostředků poskytovaných v rámci Národního programu podpory cestovního ruchu. Dle čl. II. bod 2.12. Dohody o spolupráci se žalobce zavázal po ukončení doby udržitelnosti projektu (5 let) bezplatně převést vlastnické právo k objektu sociálních zařízení, k objektu dětského hřiště a dalších na město Veselí nad Moravou. Z uvedeného je tak zřejmé, že po uplynutí nezbytné doby udržitelnosti dotace žalobce převede dětské hřiště bezúplatně na další subjekt. Dle Dohody o spolupráci se jedná o společný projekt zúčastněných subjektů, který má přinést rozvoj cestovního ruchu v regionu a podpořit podnikatele v tomto oboru. Žalobce byl tedy postaven do pozice žadatele o dotaci na zbudování sportovně rekreačního areálu s tím, že majetek zbudovaný z dotace má sloužit zejména široké veřejnosti, čehož zárukou byla účast města Veselí nad Moravou na Dohodě o spolupráci, dle které se po 5 letech stane vlastníkem takto zbudovaného majetku. Je tedy patrné, že sportovně rekreační centrum bylo vybudováno primárně za účelem zvýšení sportovního a rekreačního vyžití obyvatel regionu, rozšíření a zatraktivnění cestovního ruchu, přičemž sekundárně pak mohlo mít vliv i na ekonomickou činnost a zvýšení tržeb všech subjektů zainteresovaných v areálu, potažmo i ve městě (včetně žalobce). Za takové skutkové situace si ovšem žalobce nemohl nárokovat odpočet daně v plné výši.
26. Žalobce v této souvislosti namítal, že při přijetí uvedeného závěru správní orgány měly postupovat v jeho prospěch a stanovit odpočet daně za pomoci poměrného koeficientu dle § 75 zákona o DPH, které upravuje postup plátce při využití přijatých zdanitelných plnění jak pro ekonomickou, tak pro neekonomickou činnost. Protože při výkonu činnosti, která ve smyslu zákona o DPH není činností ekonomickou, jedná plátce v postavení konečného spotřebitele, nemůže nárok na odpočet daně na vstupu uplatnit, při smíšeném použití přijatého plnění (pro ekonomickou a neekonomickou činnost), a je tedy třeba odpočet krátit. Zákon o

DPH nestanoví konkrétní postup při uplatnění poměrné výše nároku na odpočet daně, proto při výpočtu poměru použití pro obě činnosti je na plátcích, aby vhodný klíč sám našel a při případné daňové kontrole byl také schopen jeho správnost obhájit. Žalobce v posuzovaném případě uplatnil nárok na odpočet DPH na vstupu z přijatých plnění v plné výši. Poměrný koeficient, tedy podíl použití konkrétního přijatého plnění pro ekonomickou činnost, ovšem žalobce sám nestanovil a odpočet nekrátil. Minimálně v případě pořízení dlouhodobého majetku určeného jak pro ekonomickou, tak pro neekonomickou činnost, by však byl žalobce při krácení odpočtu omezen na jedinou variantu techniky krácení odpočtu, a to na jeho pokračování již v okamžiku pořízení majetku. Pokud přitom tento postup hodlal využít, bylo to zcela v jeho gesci a kladlo to na žalobce požadavek a nároky na náležité prokázání výše případně stanoveného poměrového koeficientu a v návaznosti na to náležitým a průkazným způsobem rozlišit, jaký poměr či rozsah v tomto ohledu zaujímá činnost žalobce, jaký činnosti ostatních v areálu působících subjektů a v jakém poměru (rozsahu) dochází k využívání širokou veřejností. V tomto směru správce daně nebyl oprávněn za žalobce cokoli dovozovat, a nelze tak jeho postupu ničeho vytknout. Krajský soud tedy takto uplatněné žalobní námitky nepřisvědčil.

27. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že současně s kontrolou na dani z přidané hodnoty probíhala kontrola na dani z příjmů právnických osob, kdy správce daně jako náklady sloužící k zajištění a dosažení příjmů uznal náklady související s provozem bazénu a nájmem skákacího hradu. Při kontrole na dani z přidané hodnoty by tak s ohledem na znění ustanovení § 8 daňového řádu dle žalobce neměly vznikat nedůvodné rozdíly v posuzování určitých skutečností.
28. Krajský soud k takto předestřené žalobní argumentaci nejprve uvádí, že v posuzovaném případě bylo konkrétně dětské hřiště financováno z přijaté dotace poskytnuté Ministerstvem pro místní rozvoj. Pořízeno a účetně zařazeno do hmotného majetku bylo v roce 2012, přičemž nebylo daňově odepisováno. Bazén byl pořízen a účetně zařazen do hmotného majetku v roce 2013 a taktéž nebyl daňově odepisován. Daňově tedy nebyly náklady na pořízení dětského hřiště ani bazénu, které jsou předmětem kontrolních zjištění v nyní souzené věci, vůbec uplatněny, a z tohoto důvodu tedy ani nebyly předmětem výsledků kontrolních zjištění daňové kontroly daně z příjmů právnických osob.
29. Co se však týká nájmu skákacího hradu a trampolíny od společnosti CA Bařův kanál s.r.o., sídlem Zámecká 2, Veselí nad Moravou, dle daňového dokladu ze dne 30. 12. 2013, za nájemné a služby dle smlouvy ze dne 1. 1. 2013 (nájemné za prostor TIRC - přefakturační nájem skákacího hradu a trampolíny), zde je situace odlišná. Správce daně v rámci kontroly na dani z příjmů právnických osob skutečně osvědčil žalobcem předložené důkazní prostředky jako dostačující a uzavřel, že v případě uvedeného daňového dokladu se jednalo o daňově uznatelný výdaj ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o daních z příjmů“).

30. K tomu krajský soud předesílá, že bez dalšího nelze přenášet závěry týkající se daně z příjmů žalobce na posouzení otázek daně z přidané hodnoty. V daném případě je navíc tento závěr umocněn skutečností, že z odůvodnění zprávy o daňové kontrole vztahující se ke kontrole daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012 a 2013 (č. j. 392898/16/3013-60562-705006) není možno seznat přezkoumatelné závěry, které správce daně k daňové uznatelnosti těchto nákladů v případě daně z příjmů právnických osob vedly.
31. Správce daně měl i v tomto případě pochybnosti o oprávněnosti zahrnutí dokladů vystavených dodavatelem CA Bařův kanál s.r.o., sídlem Zámecká 2, Veselí nad Moravou, včetně daňového dokladu ze dne 30. 12. 2013, č. 1300199, za nájemné a služby dle smlouvy ze dne 1. 1. 2013 - nájemné za prostor TIRC - přefakturace (částka 40 000 Kč) a za nájem skákacího hradu a trampolíny (částka 40 000 Kč) do daňově uznatelných výdajů (nákladů), poněvadž nebylo zřejmé, za jakým účelem byly tyto vynaloženy a zda a jak byly využity k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů (výnosů) žalobce. V odpovědi na výzvu k prokázání skutečností (ze dne ne 4. 9. 2014, č. j. 3424895/14/3018-05400-704169) žalobce doložil Smlouvu o fakturaci energií a nájmu mezi žalobcem a společností CA Bařův kanál s.r.o., sídlem Zámecká 2, Veselí nad Moravou, jejímž předmětem byly poměrné náklady za energie a nájemné prostor TIRC, kdy smlouva obsahovala rovněž ujednání o pronájmu skákacího hradu a trampolíny, které budou využívány veřejností v areálu sportovně rekreačního centra. V podání ze dne 18. 11. 2014 poté žalobce doplnil, že skákací hrad a trampolína jsou využívány při akcích v přístavu za úplatu pro objednatelé akcí, případně jako doplněk k dětskému hřišti při neziskových akcích převážně pro děti. Své tvrzení však ani v tomto případě žalobce nedoložil. Při ústním jednání dne 9. 2. 2015 následně k využití nájmu skákacího hradu a trampolíny upřesnil, že tyto nebyly v roce 2013 využívány a jsou na akcích v přístavu využívány až od roku 2014.
32. Ve zprávě o daňové kontrole pak správce daně konstatoval daňovou uznatelnost nákladů za energie a nájemné za prostor TIRC, a to na základě žalobcem předložené Smlouvy o fakturaci energií a nájmu, jakož i zjištění z obchodního rejstříku o tom, že na adrese Zámecká 2, Veselí nad Moravou, sídlí skutečně několik společností, a zjištění z místního šetření, že prostor TIRC je žalobcem využíván. Takto zjištěné skutečnosti ovšem nemají dle krajského soudu jakoukoli souvislost s nájmem za skákací hrad a trampolínu uhrazeným žalobcem společností CA Bařův kanál s.r.o., sídlem Zámecká 2, Veselí nad Moravou. Měla-li být tedy daňová uznatelnost předmětných nákladů dovozena na základě výše popsanych tvrzení žalobce, tato tvrzení žalobce žádným způsobem nedoložil. Naopak sám uvedl, že v roce 2013 nebyly hrací prvky (skákací hrad a trampolína), za něž žalobce hradil nájem, nijak využívány. Dle krajského soudu tedy není zřejmé, o jakých důkazních prostředcích, na jejichž základě správce daně uzavřel, že se v případě daňového dokladu č. 1300358 jednalo o daňově uznatelný výdaj (náklad), tento na str. 10 zprávy o daňové kontrole daně z příjmů právnických osob hovoří. Jak již bylo také uvedeno výše,

pro závěr o daňové uznatelnosti není dle krajského rozhodné ani to, že nájem skákacího hradu

a trampolíny byl hrazen z grantu poskytnutého z rozpočtu města Veselí nad Moravou. Tato skutečnost totiž svědčí toliko o naplňování veřejnoprávního účelu zvýšení sportovního a rekreačního vyžití obyvatel regionu.

33. Ani v řízení, jež je nyní předmětem přezkumu ze strany soudu, se pak žalobci nepodařilo prokázat využití přijatého zdanitelného plnění v rámci svých ekonomických činností. Při ústním jednání dne 30. 7. 2014 (viz protokol ze dne 30. 7. 2014, č. j. 3177941/14/3018-05400-704169) žalobce uvedl, že mu v roce 2013 žádné úplaty z provozování skákacího hradu a trampolíny neplynuly a nikdo je nevyužíval. Doplnil, že je využívá na akcích v přístavu, ale až v roce 2014, a že toto své tvrzení doloží. Následně žalobce tvrdil, že využívání skákacího hradu a trampolíny

je součástí kalkulace ceny za pobyt v minikempu a doložil daňový doklad č. 1401135 z roku 2014 za pořádání dětského dne, na kterém byly použity skákací hrad a trampolína za úplatu. Správce daně ke kalkulaci cen za pobyt v minikempu konstatoval, že cena 100 Kč je účtována za pobyt jedné osoby za jeden den v areálu, a to bez bližšího rozčlenění, zvláště je účtována položka

za sociální zařízení, elektrickou přípojku. Zákazník tedy hradí ubytování v minikempu. Celý areál včetně dětského hřiště, skákacího hradu a trampolíny je volně přístupný široké veřejnosti, takže skákací hrad a trampolínu mohou využívat jak hosté ubytování v minikempu, hosté ubytování

v penzionu, návštěvníci přístavu, tak široká veřejnost, a to bezúplatně. Kalkulace ceny za využívání hradu a trampolíny do ceny za ubytování v minikempu nebyla dle správce daně ničím prokázána. Z předloženého daňového dokladu pak nebyl zřejmý ani rozpočet organizovaných akcí, co všechno a v jakém rozsahu bylo předmětem plnění a že by jejich součástí bylo i úplatné poskytnutí skákacího hradu a trampolíny. Navíc se v případě tohoto daňového dokladu jednalo o fakturaci plnění uskutečněného v roce 2014, která tak neměla vliv na žalobcem uplatněný nárok na odpočet daně v letech 2012 a 2013. Krajský soud má tedy ve shodě s daňovými orgány obou stupňů za to, že ani v případě nájmu skákacího hradu a trampolíny žalobce neprokázal využívání přijatého zdanitelného plnění v rámci svých ekonomických činností, a tedy žalobce nárok na odpočet daně v plné výši uplatnil v rozporu s § 72 zákona o DPH. Ani takto žalobcem uplatněné námitky proto krajský soud neshledal důvodnými.

34. Stran učiněných kontrolních zjištění týkajících se daně na výstupu žalobce v rámci provádění daňové kontroly předložil Smlouvu o obstarání věci uzavřenou dne 3. 1. 2013 mezi ním a městem Veselí nad Moravou. Na základě této Smlouvy byl žalobce jako obstaravatel povinen zajistit úklid, údržbu a provoz celého areálu „*Sportovně rekreačního centra - Batův kanál*“. Dále ze Smlouvy vyplynulo, že odměna za obstarání věci bude objednatelem (městem Veselí nad Moravou) uhrazena formou grantu, a to každoročně minimálně po celou dobu udržitelnosti projektu (5 let) ve výši maximálně 400 000 Kč pro krytí nákladů spojených se správou a údržbou předmětu této Smlouvy. Z předložené evidence pro účely DPH za kontrolovaná zdaňovací období pak bylo zjištěno, že z úplaty

za služby poskytnuté na základě uvedené Smlouvy nebyla žalobcem daň na výstupu přiznána.

35. Ustanovení § 2 odst. 1 zákona o DPH vymezuje, co je předmětem DPH, kdy dle písm. b) uvedeného ustanovení je předmětem daně i poskytnutí služby za úplatou osobou povinnou k dani v rámci uskutečňování ekonomické činnosti s místem plnění v tuzemsku. Při zkoumání služeb z pohledu jejich úplatného poskytnutí je nutné definovat, co je skutečně úplatou za poskytnutou službu, resp. jejich vzájemnou vazbu. Soudní dvůr Evropské unie např. již ve svém rozsudku ze dne 3. 3. 1994, ve věci C-16/93, *R. J. Tolsma vs. Inspecteur der Omzetbelasting Leeuwarden* uvádí zásadu, že poskytnutí služby oproti úhradě předpokládá transakce mezi stranami, pro kterou si sjednaly cenu nebo protihodnotu. Je tedy nutné, aby existoval právní vztah, podle kterého dochází k recipročnímu plnění, neboť odměna přijatá poskytovatelem služeb je skutečnou protihodnotou za poskytnutou službu. Judikatura SDEU tedy v tomto směru poukazuje na nutnost existence přímé vazby mezi dodávkou zboží a úplatou za toto dodání. Toto pravidlo pak SDEU definoval též např. v rozsudku ze dne 2. 7. 1994, ve věci C-33/93, *Empire Stores Ltd vs. Commissioners of Customs and Excise*. Co se rozumí poskytnutím služby, stanoví § 14 zákona o DPH. Uskutečnění zdanitelného plnění a povinnost přiznat daň při dodání zboží a poskytnutí služby vymezuje § 21 zákona o DPH, neboť ten stanoví pravidla pro určení data uskutečnění zdanitelného plnění a určení okamžiku, kdy vzniká povinnost přiznat daň.

36. Při ústním jednání dne 22. 10. 2014 (viz protokol ze dne 22. 10. 2014, č. j. 3803230/14/3018-05400-704169) žalobce v této souvislosti uvedl, že daň na výstupu nepřiznal, jelikož plnění poskytovaná na základě Smlouvy byla hrazena formou grantů, jež nejsou předmětem DPH. Smlouva byla navíc dle žalobce nadbytečná, neboť povinnost starat se o nemovitosti mu vyplývá z nájemních smluv, případně z obecně platných a závazných předpisů upravujících způsob nakládání s najatým majetkem.

37. Předmětem Smlouvy je úprava některých aspektů spolupráce smluvních stran v rámci rozvoje areálu přístavu Baťova kanálu ve Veselí nad Moravou, a to v návaznosti na již výše zmíněnou Dohodu o spolupráci. Z žalobcem předložené Smlouvy vyplývá, že žalobce jako obstaravatel poskytuje služby ve prospěch objednatele, tj. města Veselí nad Moravou, které spočívají zejména v údržbě a úklidu areálu „Sportovně rekreačního centra - Baťův kanál“. Z čl. II. Smlouvy vyplývá, že žalobce má v rámci celého areálu „Sportovně rekreačního centra - Baťův kanál“ následující povinnosti: A/ ve vztahu k areálu přístavu:
- a) zabezpečení úklidu vodní plochy a břehů, b) sečení břehů dle potřeby, kdy závažné zásahy do veřejné zeleně lze provádět jen se souhlasem objednatele, c) údržba sjezdu do vody od nánosů bláta, d) úklid mola a přístavní hrany, e) další činnosti tak, aby přístav byl po celou dobu sezony

v provozuschopném stavu v souladu s podmínkami stanovenými obecně závaznými právními předpisy na úseku lodní dopravy, f) obstarání provozu WC v budově TIRC, a to do okamžiku vydání kolaudačního souhlasu k nově zhotovenému objektu sociálních zařízení;

B/ ve vztahu k areálu skateparku:

a) zabezpečit pravidelný úklid vnitřních i vnějších prostor areálu, b) zabezpečit zamykání a odemykání areálu, a to minimálně v rozsahu provozní doby, která je ve Smlouvě stanovena,

c) v rámci běžné údržby zabezpečit odstraňování drobných závad, d) ohlásit potřeby ostatních oprav objednateli, e) provádět další nutné činnosti tak, aby areál, včetně lezecké stěny, mohl

po celý rok sloužit zejména ke sportovnímu vyžití dětí, mládeže a široké veřejnosti;

C/ ve vztahu k dětskému hřišti, komunikacím a objektu sociálních zařízení:

a) zabezpečit pravidelný úklid prostor hřiště, komunikací a sociálních zařízení, b) zabezpečit zamykání a odemykání sociálních zařízení, a to minimálně v rozsahu uvedené provozní doby areálu skateparku, v období mimo hlavní sezonu sportovně rekreačního centra - Bařův kanál,

tj. od 1. října do 30. dubna kalendářního roku, je postačující zabezpečení provozu sociálních zařízení na budově TIRC a dále. Dle bodu 8. Smlouvy se obstaratel zavazuje na své náklady nejpozději do 30. dubna 2013 umístit vhodně označení (upoutávku) „Sportovně rekreačního centra - Bařův kanál“ za podmínek specifikovaných ve Smlouvě. Z čl. IV. Smlouvy vyplývá, že odměna

za obstarání věci bude objednatelem hrazena formou grantu v souladu s grantovým systémem města Veselí nad Moravou každoročně, a to minimálně po celou dobu udržitelnosti projektu „Sportovně rekreačního centra - Bařův kanál“ ve výši maximálně 400 000 Kč pro krytí nákladů spojených se správou a údržbou předmětu této smlouvy.

38. Ze závěrečné zprávy a vyúčtování grantu poskytnutého z rozpočtu města Veselí nad Moravou

ze dne 11. 2. 2014 je zřejmé, že město poskytlo úplatu v maximální sjednané výši 400 000 Kč,

a to na základě žalobcem doložených nákladů. Z těchto doložených nákladů je zřejmé, že se jednalo - mimo mzdy - o náklady režijního charakteru, které souvisely s provozem celého areálu, a to nejen s poskytováním služeb vyjmenovaných ve Smlouvě, ale i s další ekonomickou

i neekonomickou činností všech subjektů (kromě žalobce i subjektů provozujících přístaviště

a penzion) provozujících svou činnost v celém areálu. Jednalo se např. o zabezpečovací systém, bezkontaktní přívěšek, osvětlení, úsporné žárovky, hygienické potřeby, nájemné pozemku hrazené městu Veselí nad Moravou atd.

39. K argumentaci žalobce související s nájemní smlouvou krajský soud uvádí, že dle Smlouvy žalobce plní výše vyjmenované povinnosti týkající se poskytnutí služeb v rámci celku, tj. celého areálu „Sportovně rekreačního centra - Bařův kanál“, tedy bez ohledu na to, zda byla uzavřena s žalobcem nájemní smlouva či nikoliv nebo zda je část areálu výhradně ve vlastnictví žalobce. Žalobce tedy poskytuje pro město Veselí nad Moravou služby vyjmenované ve Smlouvě týkající se areálu přístavu, skateparku a dětského hřiště,

komunikací a objektu sociálních zařízení. Správce daně v rámci místního šetření (viz úřední záznam ze dne 25. 11. 2015, č. j. 4113740/15/3013-60562-705006) získal od města Veselí nad Moravou Smlouvu o nájmu pozemků ze dne 12. 2. 2013, dle které město pronajalo žalobci pozemky pro účely realizace projektu „*Sportovně rekreačního centra Bařův kanál - atraktivní pro všechny*“. Smlouva o nájmu pozemků neupravuje práva a povinnosti ve vztahu k údržbě a úklidu pronajatých pozemků. Povinnost starat se o pronajaté nemovitosti tedy z nájemní smlouvy nevyplývá. Z nájemní smlouvy je naopak evidentní, že nájem pozemků je podmíněn konkrétním účelem, a to vybudováním sportovně relaxačního centra z dotací, kdy po uplynutí doby udržitelnosti dotace (5 let) bude nájem ukončen a z dotací vybudovaný majetek na těchto pozemcích bude bezplatně převeden na pronajímatele, tj. na město Veselí nad Moravou. Poté bude údržbu areálu zajišťovat město vlastními silami nebo prostřednictvím třetí osoby, která za uvedené služby také obdrží odměnu. Nájemní smlouva tedy není důkazem o tom, že na základě obstaravatelské smlouvy nejsou poskytovány služby, které jsou předmětem daně na výstupu.

40. Dle krajského soudu lze tedy v tomto případě uvedený „grant“ hodnotit jako jinou formu úhrady služeb, které žalobce vykonává dle předmětné Smlouvy pro město Veselí nad Moravou.

Ve Smlouvě jsou jasně definované služby a vyčíslená úplata je doložena vynaloženými náklady

na poskytnuté služby. Bez pochybností se tedy jedná o smlouvu na provedení specifikovaných služeb za stanovenou úplatu. Žalobce tak na základě uvedené Smlouvy poskytoval za úplatu službu, která měla být předmětem daně ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) a § 14 zákona o DPH a měla z ní být přiznána daň na výstupu ve smyslu ustanovení § 21 téhož zákona. Nepřiznáním daně na výstupu z takto přijaté úplaty žalobce porušil § 21 zákona o DPH. Proto správce daně správně považoval částku 400 000 Kč za částku včetně daně a doměřil daň v souladu s ustanovením § 37 odst. 2 zákona o DPH.

41. Ve shodě se správcem daně má přitom krajský soud rovněž za to, že neexistuje přímá vazba mezi pořízením dětského hřiště a službami poskytovanými žalobcem dle Smlouvy. Je pravdou,

že služby poskytované žalobcem na základě Smlouvy zahrnují úklid a údržbu celého areálu, tedy včetně dětského hřiště, nicméně správce daně tím, že doměřil daň na výstupu z částky zaplacené městem Veselí nad Moravou za žalobce poskytované služby, nedovodil jakoukoli souvislost mezi zdanitelným plněním na vstupu (pořízením dětského hřiště) a na výstupu.

Jak krajský soud již výše zdůraznil, služby vyjmenované ve Smlouvě bude žalobce moci pro město Veselí nad Moravou poskytovat i poté, co dětské hřiště převede bezúplatně do vlastnictví města.

42. Pokud se pak jedná o námitky týkající se postupu orgánů finanční správy, žalobce předně namítal, že daňová kontrola nebyla řádně ukončena, jelikož správce daně neprojednal zprávu s daňovým subjektem. Krajský soud se nicméně i v této souvislosti v plném rozsahu ztotožnil

se závěry žalovaného, který se s uvedenou námitkou již podrobně vypořádal, a to na str. 7 a 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dle ustanovení § 88 daňového řádu správce daně o zahájení, průběhu a ukončení daňové kontroly sepíše zprávu o daňové kontrole, která

obsahuje výsledek kontrolního zjištění, včetně hodnocení důkazů zjištěných v průběhu daňové kontroly. Správce daně má povinnost seznámit daňový subjekt s výsledkem kontrolního zjištění, a to včetně hodnocení dosud zjištěných důkazů. Daňový subjekt má možnost se ke kontrolnímu zjištění vyjádřit. Daňová kontrola je ukončena podpisem zprávy o daňové kontrole, přičemž zprávu o daňové kontrole podepisuje kontrolovaný daňový subjekt (nebo jeho zplnomocněný zástupce) a úřední osoba. Bezdůvodné odepření podpisu daňovým subjektem nemá vliv na použitelnost zprávy jako důkazního prostředku. Stejnopis zprávy obdrží daňový subjekt. Podpisem zprávy je ukončeno její projednání, zpráva o daňové kontrole se považuje za oznámenou a současně je daňová kontrola ukončena.

43. V posuzovaném případě u žalobce probíhala současně daňová kontrola na DPH i na dani z příjmů právnických osob. Plná moc zástupci žalobce, Ing. J. J., byla nicméně udělena toliko k zastupování ve všech daňových řízeních týkajících se DPH, nevztahovala se tedy na řízení ohledně daně z příjmů právnických osob. K převzetí zprávy o daňové kontrole ve věci daně z příjmů právnických osob tedy měl být vyzván přímo žalobce. Dne 1. 2. 2016 se však ke správci daně dostavila paní H. H. a předložila plnou moc omezenou na projednání, spolupodepsání a převzetí zprávy o daňové kontrole jak DPH, tak daně z příjmů právnických osob. Vzhledem k předložení této plné moci, již byl správce daně vázán, proto došlo k převzetí a projednání obou zpráv o daňové kontrole současně touto zmocněnkyní, a to zcela v souladu s ustanovením § 88 odst. 4 daňového řádu. Žalobci přitom nebylo nijak bráněno v tom, aby se k projednání zprávy o daňové kontrole DPH dostavil, a správci daně tak nelze klást k tíži, že žalobce všech svých práv v předcházejícím řízení nevyužil. Pokud žalobce k převzetí a projednání zpráv o daňové kontrole sám zplnomocnil zástupce, není zřejmé, jakým způsobem jej měl správce daně uvedeným postupem zkrátit na jeho právech.
44. Namítal-li žalobce, že správce daně porušil ustanovení § 8 daňového řádu, protože neprovedl navržené svědecké výpovědi, krajský soud konstatuje, že i tato námitka byla již obsahem podaného odvolání a žalovaný se s ní v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal, přičemž krajský soud se s tímto posouzením ztotožnil. Dle ustanovení § 92 odst. 6 daňového řádu má daňový subjekt právo navrhnout svědecké výpovědi. Správce daně přitom nemá povinnost svědecké výpovědi provést, avšak pokud navržené důkazy neprovede, musí tento postup odůvodnit. Správce daně přitom tuto povinnost v posuzovaném případě splnil. S důkazními návrhy žalobce se vypořádal na str. 13 až 15 zprávy o daňové kontrole, kde uvedl, že oba případní svědci (pan M. F. a paní H. H.) měli prokázat využívání přijatých zdanitelných plnění z nákupu dětského hřiště, bazénu, a z pronajatého skákacího hradu a trampolíny v rámci ekonomické činnosti žalobce, tedy ve vazbě na ubytování v minikempu. Skutečnosti, které měli tito svědci prokázat, ovšem správce daně v předcházejícím řízení nezpochybňoval, když akceptoval, že předmětná zdanitelná plnění byla využívána zákazníky žalobce ubytovanými v minikempu. Stejně tak ovšem byla předmětná zdanitelná plnění využívána mnoha dalšími osobami, jak už z penzionu, restaurace nebo náhodnými kolemjdoucími, tedy

nebyla výlučně využívána jen v rámci ekonomické činnosti žalobce. Navržená svědkyně H. H. měla potvrdit rovněž autentičnost fotografie z dětského dne vyúčtovaného fakturou č. 401135 ze dne 2. 9. 2014 za pořádání dětského dne. Správce daně přitom fakt, že byla herní zařízení (trampolína a skákací hrad) používána při dětském dnu, považoval za prokázaný z fotografie, tedy ani svědecká výpověď paní H. v této souvislosti by již dále nepřispěla ke zjištění skutkového stavu věci.

45. Pokud se jednalo o další důkazní návrhy (např. žalobcem v podané žalobě zmiňované provozní řády přístavu z roku 2012 a 2013), i těmito se správce daně ve zprávě o daňové kontrole podrobně zabýval, a to na str. 13 a 14. Rovněž žalovaný se vypořádal se všemi důvody, které žalobce v odvolání namítal a v nichž spatřoval nesprávnost či nezákonnost prvostupňových rozhodnutí. Ztotožnil-li se žalovaný s posouzením správce daně a pro účely odůvodnění napadeného rozhodnutí v podrobnostech odkázal na konkrétní pasáže ze zprávy o daňové kontrole, kde byly žalobcovy námitky řádně vypořádány, nelze tomuto postupu ničeho vytknout. Nadto je nutno připomenout, že vydaná rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (srovnej např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publikované pod č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, oba dostupné na www.nssoud.cz), a krajský soud tak v postupu daňových orgánů obou stupňů neshledal žádná pochybení.

VI. Závěr a náklady řízení

46. Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. dubna 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu